

ikke, at Boet i dette Tilfælde *skal* overgaa til offentlig Skiftebehandling, men kun at det *kan* overgaa dertil; det har dernæst for, at det kan ske, de to Betingelser, at det er afgjort, at Arv og Gæld ikke vedgaas, og at den offentlige Skiftebehandling vedtages af et Flertal af de stemmeberettigede, men saa føjes til som 3dje Betingelse: „og Boet skønnes at være insolvent“. Men derved forandres det hele, thi naar det først af Skifteretten skønnes, at Boet er insolvent, bør det gaa over til Skifteretten, uafhængig af, om der er en Flerhed af Kreditorer, der forlanger det. Det er den nugældende Ret, men det er det, man vil forandre. Naar det nemlig tillige som Betingelsen for Overgangen til Skifteretten fordres, at den er vedtagen med en Flerhed af Stemmer, saa er den naturligste Maade at opfatte Reglen saaledes, at selv om de øvrige Betingelser for Overgangen til Skifteretten, ere til Stede, bliver dog Boet uanset Insolvensen hos Testamentseksekutor, naar kun et Mindretal af Kreditorerne forlanger det. Men dette er i ligefrem Strid med den gældende Ret, hvorefter saa snart et Bo er insolvent, en enkelt Kreditor kan forlange offentlig Skiftebehandling. Dette vil man finde nærmere bestemt i Konkurslovens § 42, der bestemmer, at enhver Kreditor kan forlange Skyldnerens Bo taget under Konkursbehandling, naar det er godtgjort, at hans Bo er insolvent, og i § 145, der fastsætter, at i Dødsboer, hvor Gæld ikke vedgaas af Arvingerne, har enhver Fordringshaver Ret til at forlange Konkursbehandling i Overensstemmelse med, hvad der er sagt om insolvente Dødsboer. Den nugældende Lov er altsaa den, at naar en Kreditor kan paavise, at Boet er insolvent, kan han forlange det behandlet som Konkursbo, hvad enten det er i den paagældendes levende Live, eller der er Tale om hans Dødsbo. Dette er ogsaa stemmende med Forholdets Natur. Naar en Mand har oprettet Testamente og udnævnt Testamentseksekutorer, og det saa gaar tilbage for ham, saa at han i levende Live kommer under Konkurs, saa kan det ikke nytte ham at sige, at hvis han var død, skulde hans Bo have været behandlet af Testamentseksekutorerne; enhver Kreditor er berettiget til at forlange, at Boet skal gaa til Skifteretten, og det samme gælder ogsaa, naar han er død. Saa snart Boet er insolvent, kan den Motivering, som er anført for Beskikkelse af Testamentseksekutorer, ikke mere komme til Anvendelse. Dertil kommer nu, da man ikke mere kan

faa Testamentseksekutorer med dømmende Myndighed, at der ikke er Plads for Testamentseksekutorer, naar Boet er insolvent. I saa Fald opstaar der nemlig en Mængde Spørgsmaal saasom om den enkelte Kreditors Plads i Konkursordenen, om Fordringens Rigtighed eller dens Størrelse m. m. m., men alle saadanne Spørgsmaal høre under Skifterettens og ikke under Eksekutorernes Bedømmelse. Den af Udvalget foreslaaede Bestemmelse er derfor vel skikket til at afskære Konkursboer fra at blive Genstand for offentlig Skiftebehandling, men den er ikke overensstemmende med den gældende Ret. Hvis Lovens Ordlyd blev som her foreslaaet, maatte det opfattes som en Forandring af Lovgivningen, thi naar Skifteretten nu har skønnet, at Boet er insolvent, efter at blot en enkelt Kreditor har forlangt offentlig Skiftebehandling, maa dette Forlangende tages til Følge. — Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Ordførers Bemærkninger om Udvalgsforslagets Bestemmelse om visse Kreditorer, der skulle være udelukkede fra at deltage i „Afstemningen, nemlig saadanne, hvis Fordringer ere tilstrækkelig sikrede ved Pant, Borgen eller paa anden Maade“. Det siges i Udvalgets Betænkning, at denne Bestemmelse har sit Forbillede i Konkurslovens § 63. Jeg kan herom kun sige, at det er en slet Efterligning af Forbilledet. Efter den nævnte § 63 mister man kun sin Stemme, naar man „ikke har nogen Interesse“ i et Tilfælde som det foreliggende, fordi man „vil faa fuld Dækning“. Men saa snart der kan rejses Tvivl om, hvorvidt den paagældende faar fuld Dækning eller ej, maa han have Ret til at stemme, og en saadan Usikkerhed vil saa godt som altid være til Stede, naar man ikke har andet end „Borgen“. I næstsidste Paragraf har man, som ogsaa berørt i Udvalgets Betænkning, blandt en hel Del andre nugældende Bestemmelser ogsaa afskaffet Bestemmelserne om Indgivelse af „Designationerne“, ikke blot Designationerne over sluttede Boer, men ogsaa de i Regeringsforslagets § 5 opretholdt Skifte-designationer i de usluttede Boer. De ordinære Skifteforvaltere skulle indsende Designationer over de usluttede Boer 2 Gange aarlig, og det samme bør man forlange af de ekstraordinære Skifteforvaltere. Dette er ingenlunde uden Betydning og kan ikke erstattes af Kassebogens Eftersyn, og hvad dermed følger. Designationerne over de sluttede Boer har Regeringsforslaget selv foreslaaet at afskaffe, og det kan være na-